

החור השביעי

ע ל ה ס פ ו ן

הספינה נכונה. פי הגיעה עת

דוא נשען אל התרן. —

האיש המת.

ולפני שסלם-הרצין התרופם

הערו היקדים.

עטופים במטפחת.

על ערשם אש-אירופה עמדה כמו אם

וכמו אב חבקים הפמד.

והאיש בם הבית, הרישי וזקוף-גב.

הוא הבית בם. ורגע-כנצח

הם נראו לו כטרודל וטנס יקדיו

בקבוקם נשיקה עלי מצח.

לפנות יום אותה לספינה: התגליו

את נתפסת! העצרי סלכת!

ועלה לספון

הבלש האנגלי

ונלגה של פחות הממלכת.

על ראשים ועל גב

הזרקור שוטט.

והלביש בזהב

את האיש המת.

אז התחיקה בדיקה. ונגשה המשלחת

גם אל שני הילדים עטופי המטפחת.

ושאל הבלש: אן הסעו, יקדים?

ספינתכם, התדעו אן היא שטה?

ועני הילדים: קדינת היהודים...

האמנם עוד את שמה לא שפעת?

אז צחק הבלש: כן, אונזי השומעות?

ואתו צחקו ממשלות ומיניסטרים,

צחקה עמדו ועידת האמות,

צחקו האפנדים,

הלורדים,

המיסטרים.

צחקו אידיאלים-שד-צדק-לכלו

צחקו סיסמות-צ'רטרם אלו מול אלו!

צחקו הבטחות-ושבועות מאתמול!

ואמת וחרות מני צחוק התגלגלו!

על ראשים שחפו

הזרקור שוטט

וקרניו השתחוו

אל האיש המת.

והאיש, לילדים עטופי המטפחת,

בבת-צחוק חרישית אמר פכה:

היא ישנה, היא ישנה, מדינת היהודים!

ערשותיה — כבלים ומחמרת!

היא זוכרת אולי גם את שמי, יקדים,

כי אי-פעם כתבתי עליה חוברת...

ואני אשר כמתי היום לתחיה,

לתחיה נוראה ונצחת,

ואני הנצב עלי כל אניה,

אשר חרב עליה מנחת —

זאת לבריטים אמר: אם תלום לאדם —

לא יקחו נת נפשו כל רומסיו-ברפש!

אך דינכם, דין מפי תלומו ש העם,

הוא קיין המזים איתו נפש